

DRUKWERK

Via

DE

PORT BETAALD AMSTERDAM

VIA

89
maart
2010

met bijlage: Internationale vrijwilligersprojecten 2010

Redactioneel Colofon	1
Campo Carlo Tanja Sikkens	2
	3
	4
Tikdag Brochure Huub	5
Op naar Indonesië Marion	6
	7
Vrijwilligen in Thailand Annemarije	8
B&S	9
FE(st).VIA/L Florian	10
	11
Oproep begeleiders Floor	12

staar jezelf

vierkante ogen
op het

vernieuwde
online-plaatsingssysteem
(uit pure bewondering natuurlijk)

Europa IJsland IS-WF 6.83 Topic #6: Milieu
2010-07-12 tot 2010-07-25 Green army in Reykjavik
=====

Noord-Amerika Verenigde Staten van Amerika
US-VFP 5.07 Topic #5: Kinderen, tieners, bejaarden
2010-07-12 tot 2010-08-01
=====

Afrika Tanzania TZ-UV 11.06 Topic #11: Overig
2010-05-16 tot 2010-05-29 Teaching English to Adults
Education Class
=====

Middellandse Zee gebied Palestina PS-TON
3 Topic #9: Artistieke en culturele onderwerpen, lokale
geschiedenis 2010-07-12 tot 2010-07-25 Children
Summer Camp
=====

Europa Servië RS-SCI 5.2 Topic #5: Kinderen,
tieners, bejaarden 2010-07-13 tot 2010-07-28 Beehive of
Friendship
=====

Europa Nederland NL-VIA 1.2 Topic #1:
Antifascisme, -rasisme en minderheden 2010-07-
14 tot 2010-07-30 Childrenactivities AZC Zweekoo
=====

Europa Servië RS-VSS 6.6 Topic #6: Milieu
2010-07-15 tot 2010-07-24 BREST, Stara Pazova
=====

Azië Japan JP-SCI 6-6 Topic #6: Milieu
2010-08-21 tot 2010-09-04 Kanazawa Farm(Tochigi)
=====

Europa Rusland RU-SF 16 Topic #4: Mensen met
een Handicap 2010-08-09 tot 2010-08-22 "Hope", Smo-
lensk region, Vishenki settlement
=====

Europa Zwitserland CH-SCI 3.1. Topic #3: Vrede en
ontwapening 2010-08-29 tot 2010-09-13 NO MORE WAR
(Thurgau)
=====

Redactioneel

Het zomerseizoen begint dalijk weer, dus daar lag ie dan. De nieuwe Viadev (da's de afkorting) Weer met bijlage, maar anders. Waar we vroeger een dikke gids hadden, hebben we nu een dunnere brochure. Daarover legt Huub alles uit, verderop in deze editie. Voor nu even hierbij mijn excuses aan Ton, dat ik zomaar zijn beeltenis gebruikt heb op de voorplaat, maar hij illustreerde met zijn mild optimistische vermoeide blik perfect wat je kan overvallen als je gaat zoeken in de vernieuwde online-database van SCI. Juist, van: wat geweldig dat het zoveel is, maar jeetje het is wel veel. Verder verdient Ton ook alle lof voor alles wat ie voor VIA doet en heeft gedaan. Daarvoor mag ie best eens op de voorplaat.

Laat ik daar maar bij laten. Neem voortal kennis van de leuke vrijwilligerservaringen. En creëer er dit jaar zelf (nog) één!

Florian

Colofon: ViadeVIA is een kwartaaluitgave van de stichting Vrijwillige Internationale Aktie (VIA), de Nederlandse afdeling van Service Civil International (SCI). VIA is een vredesorganisatie die vrijwilligers uitzendt naar vrijwilligerskampen in het buitenland en zelf kampen in Nederland organiseert. Daarnaast houdt VIA zich bezig met verschillende (inter)nationale projecten, gericht op vrede, conflictoplossing en solidariteit. In een werkkamp doe je gedurende twee of drie weken sociaal nuttig werk in een internationale groep. Ieder jaar maart/april geeft VIA de werkkampgids uit met daarin alle zomerwerkkampen.

Vrijwillige Internationale Aktie

tel. 020-6892760

Marius van Bouwdijk Bastiaansestraat 56

1054 SP Amsterdam

e-mail: info@stichtingvia.nl

www.stichtingvia.nl

De artikelen en meningen in de ViadeVIA zijn persoonlijk en vertalen niet per definitie de mening van VIA.

Oplage ViadeVIA #89: 240 exemplaren.

Redactie: Florian van Kuijk

Cartoon: Bas van der Schot

Bijdragen van: Annemarije, Tanja Sikkens, Marion Pol, Huub Nijs, Floor Bakker.

Dank aan allen voor hun inzendingen, interviews, foto's, medewerking aan artikelen en hulp bij het versturen van het blad.

Werk aan de Wereld

Campo Carlo Varzi, Pragliasso IT-SCI 6.4

door Tanja Sikkens

Het was zondagochtend en ik ging vanuit Milaan met de trein om 9 uur 's ochtend naar Volghera, een stadje of een dorpje ergens in de heuvels....toch? De trein verliet de grote stad, in het landschap aangekomen was ik enigszins verbaast over de vlakte. Waar waren de bergen, ik ging toch naar de bergen?

Op het station in Volghera ontmoette ik een aantal andere kampgenoten en de zogenaamde kampcoördinator. Met de auto werden Maaïke (uit Amstelveen), ik en de bagage naar het kampterrein gereden. Na een half uur rijden kwamen we eindelijk in de heuvels waar ik zo naar verlangde. Nog eens twintig minuten hebben we door de heuvels geslingerd, om vervolgens aan te komen op de kamplocatie. Een warm welkom met heerlijk Italiaans biologisch eten en een warm gezelschap. Als één grote familie zaten we aan lange houten tafels, beschut tegen de zon, onder een rood gespannen zijl bij de buitenkeuken. Na eten en het opzetten van de tent hebben we ons met 6 mensen en veel instrumenten in een autootje weten te proppen om muziek te maken bij vrienden, heerlijk. Ik voelde me meteen deel uitmaken van 'de familie'.

's Avonds was het kamp bijna compleet, wat een leuke mensen! We kregen instructies over de taken, het douchen en de werktijden. 's Ochtends om 8 uur beginnen bleek voor de meeste mensen toch wel zwaar, zeker wanneer de avond ervoor een kampvuur werd aangestoken. En tja, eigen schuld, dikke bult, als je later begint met werken, moet je langer doorwerken in de hitte. Met die hitte had ik wel problemen, maar op een gegeven moment raak je er toch wel aan gewend, met name aan de siësta's. De eerste paar dagen wist ik niet zo goed wat ik nou tijdens de siësta moest doen. Ik ben namelijk van het soort dat slecht is in stilzitten. Uiteindelijk had ik mijn 'ding' gevonden; achter mijn tent, onder een notenboom was een redelijk vlak stukje grond, in de schaduw. Hier legde ik mijzelf iedere dag minstens een half uur neer, om te lezen of om muziek te luisteren, om wat slaap in te halen, om even alleen, of met de roodstaart die wel eens langs kwam huppen, te zijn.

Het werk wat we deden was redelijk stoer, als in ' leuk maar zwaar'. Zo hebben we best wel wat heuvelachtig terrein vlak gemaakt, zodat er een speelplaats voor kinderen gemaakt kan worden en een amfitheater voor buiten toneel. Ook hebben we palen geslagen voor een omheining, om met name een schaap, dat Mercoledì

(woensdag) heette, uit de groentetuin en weg van de stal van stro te houden. Om te voorkomen dat Mercoledì, maar ook andere beesten, insecten en knaagdieren, de stal verder op zouden eten hebben we de stroconstructie voorzien van een aantal lagen leem en paardenpoepstuuk. Wat een leuk werk was dat!

Naast het leuke werk waren er ook een aantal leuke excursies en een feest. Het feest is een jaarlijks terugkerend fenomeen; een soort eerbetoon aan Santa Cristina. Maar ik geloof dat het geloof hier niet zoveel mee te maken had, zoals feestdagen dat wel vaker hebben. Vanuit de gehele streek kwamen vrienden en kennissen met eten, drinken en

muziekinstrumenten. Mijn kampgenootjes hebben me overgehaald een buikdans-act op te voeren, wat ik erg spannend vond, maar toch heb gedaan. Daarnaast heb ik vrolijk mee-getoeterd op de jamsessie en daarmee weer een paar nieuwe muziekvrienden gemaakt.

Onze eerste excursie was naar een rivier de Trebbia, een vallei verderop, hier zochten we verkoeling in het water en gingen we barbecueën. Het schoolreisgehalte was hoog, iedereen stond te popelen om zichzelf in een auto te proppen en te gaan! Ik voelde me erg vrij en blij met deze groep lieve mensen en wilde overall wel met ze naar toe. Het bedenken van een tweede excursie ging ietwat moeizaam. Sommige mensen wilden naar de kust, maar dan weer niet als dat betekende dat ze drie uur moesten reizen, anderen wilden de bergen in, een paar koppige mensen wilden beide activiteiten op die ene dag doen...dat werd een lange discussie. Zelf was ik erg moe en vond de discussie erg vervelend, ik trok me terug en zou wel zien wat de plannen werden. De dag erna heb ik weer een poging gedaan om als gespreksleider te spelen. Op zo'n moment miste ik toch een kampcoördinator van de SCI. Eigenlijk hoort die er gedurende het hele kamp te zijn, maar die van ons was er maar soms. Uiteindelijk deelde

“Daarnaast heb ik vrolijk mee-getoeterd op de jamsessie en daarmee weer een paar nieuwe muziekvrienden gemaakt.”

**“...hebben we de
stroconstructie voorzien van
een aantal lagen leem en
paardenpoepstuuk. Wat een
leuk werk was dat!”**

de groep zich voor de dag in tweeën: Het ene groepje ging de stad Pavia bekijken en de andere ging weer naar de rivier. 's Avonds kwamen we weer samen om op de berg waar de paarden grazen te wandelen, in het gras te liggen en te picknicken. Zo kwam het toch weer helemaal goed en iedereen was blij.

De laatste avond was het weer feest, een heerlijk buffet,

kampvuur en dit keer dansmuziek uit een computer. Het werd een dansfeestje op de doodlopende straat aan het boeren erf. De twee dagen erna kwam het afscheid. Ik weet nooit zo goed hoe dat moet, mensen waren best emotioneel. En ik? Deze hele ervaring, het platteland leven, muziek maken, de gesprekken, was voor mij zeer inspirerend en ik ben weer verliefd geworden op het leven. Ik wenste iedereen het beste en bedankte een ieder voor deze ervaring en wenste ze een goede reis. Zelf ging ik overigens nog niet weg, ik bleef. Voor mij kwam het afscheid een week later, toen kwam bij mij het verdriet, deze plek en mensen te moeten missen.

Misschien tot ziens, of zoals ze in Italiaans Engels zeggen: “Now, I Go.”

De tikdag***

Waar we vorige jaren een heel weekend nodig hadden om onze werkkampgids te vertalen, geloofden we dat we dit jaar in een dag af zouden kunnen....

- Zaterdag ochtend, zaterdag middag, zaterdag nacht
- Amsterdam, Jakarta, Mercatorplein
- oude rotten, newbies en een emigrant
- oude stukken, nieuwe inzichten, en kruidige meningen
- Brochure-, website-, en Online Projectenoverzicht-updates
- Koffie, snert en hoemoes

Niet alles verliep soepel in drie stappen. Maar de kracht van al die vrijwillige actieven bij VIA is toch hun inzet en ervaring. Dat maakt het dat het ook het voor nieuwe vrijwilligers makkelijk instappen is. Delegeren is dan het toverwoord, waar bij je iedereen die verantwoordelijkheden geeft en laat nemen die het werk uitdagend en behapbaar maken. Bijvoorbeeld; Het zoeken naar een leuk project gaat nu online. Dat gaat via een internationaal systeem dat na veel kritiek na vorigjaardanigisaangepast.Omhethetvoor onze uitgaande vrijwilligers handzaam te maken komt er in de brochure een mooi stappen plan. Dit wordt door de een geschreven, door de ander getest, door een derde worden de bugs en fouten naar het internationale team doorgespeeld, en past een vierde de eigen site aan. Complex, maar toch goed te doen.

Ben benieuwd of het ons dit jaar allemaal weer gelukt is.

*** Brochure versus Werkkampgids***

Elk jaar maakten we samen met onze Belgische burens de 'Werkkampgids'. Een mooi boekwerk met alle projecten van SCI vertaald en wel. Vanaf dit jaar, zijn onze projecten alleen nog online te vinden, en is de werkkampgids teruggebracht tot een 'Brochure' met de relevante informatie.

De tijden veranderen en vooral het internet heeft een grote invloed hoe we onze informatie delen. Na deze open deur, ligt het ook voor de hand dat VIA haar informatie steeds meer interactief en meer up-to-date aanbiedt. Vorig jaar hebben we een grote slag geslagen met een nieuw systeem om de website bij te houden. Ook onze moederorganisatie SCI maakt stappen met het Online Placement Systeem, waarmee onder andere de informatie over al onze projecten toegankelijker is geworden, en beter bij gehouden kan worden.

Daarnaast bleek de klus om elk jaar weer meer dan 500 projectbeschrijvingen te vertalen, checken en samen te vatten een steeds zwaardere taak te worden voor onze organisatie. Hoewel het altijd erg leuk was, vooral in het pre-internet tijdperk, hadden we toch ook het gevoel een boekwerkje te maken dat voor een deel al weer achterhaald was als bij jullie op de mat zou liggen.

Vandaar dit jaar voor het eerst een brochure, met veel interessante informatie. Maar lekker grasduinen door al die bijzondere, mooie, uitdagende en rare projecten zal nu online moeten.....

H u u b

Hee, psssst

Voel je je naakt!?

Wil je het net even wat warmer hebben en er tegelijk cooler uitzien?

Was je niet op het FE(sti.VIA)L

maar je zou willen doen alsof je er wel was?

Voel je een onbedwinqbare drang om VIA te promoten?

Dan kun je nog maar één ding doen: een VIA-festival shirt aanschaffen. Vele kleuren en maten beschikbaar met een prachtige print (zie festival, verder in deze ViadeVIA) op de rug, voor slechts €12,50 (exclusief verzendkosten). Neem kontakt op met het kantoor of kom langs.

Op naar Indonesië

In het najaar van 2009 kreeg ik het idee om eens voor VIA te gaan kijken hoe het met Wilbert is. VIA was altijd al in Nederland erg actief voor o.a. VIA, maar is getrouwd met de Indonesische Rei, woont in Semarang (midden Java) en heeft een zoontje, Arno, dat vlak voor de jaarwisseling toch maar besloot te gaan lopen. Het liefst was ik natuurlijk even naar Indonesië gegaan voor dit interview, maar dat zat er niet in. Gelukkig is de mail een geduldig en handig medium.

door Marion Pol

Hoi Wilbert. Jij bent zo'n twee jaar geleden naar Indonesië verhuisd. Hoe komt dat zo?

In April 2008 heb ik inderdaad de schepen achter mij verbrand en ben ik naar Indonesië verhuisd. Ik ben getrouwd met een Indonesische, en uiteindelijk besloten we om samen in Indonesië te wonen. Mijn vrouw voelt zich er sowieso veel meer thuis, en ik voel mij hier ook op mijn gemak. We hebben nog even geprobeerd om in Nederland een bestaan op te bouwen, maar dat was geen succes. Inmiddels hebben we een zoontje van ruim een jaar oud en wonen we in Semarang, Centraal-Java.

Wilbert toen hij nog in Nederlands was en de Agbogbo-award in ontvangst mocht nemen, de doorgeefprijs voor de ijverigste VIA-vrijwilliger

Wat bevalt je het meest aan Indonesië en wat mis je uit Nederland?

Ik vind het respect en de vriendelijkheid waar de Indonesiërs over het algemeen met elkaar omgaan erg prettig. Deze omgangscultuur bevalt mij prima, net als andere aspecten van de cultuur (eten, muziek)

Ik mis Nederland niet erg, maar je had er wel dansgelegenheden. Je hebt in Indonesië wel nightclubs, maar daar wordt veel gedronken en ook in drugs gedeald. Verder kun je van Nederland veel zeggen (veel regeltjes), maar je hebt wel goede gezondheidszorg en verzekering ervoor. Daarnaast mis ik vooral de mensen uit Nederland, mijn familie, mijn vrienden.

De meeste Nederlanders kennen Indonesië van de kolonisatie en sommigen ook van WOII en de politieke acties daarna. Wat kun je daar nu in het leven daar nog van terugzien?

Ik merk er eerlijk gezegd niet veel van. Het rechtstelsel in Indonesië is wel veelal gebaseerd op het Nederlands recht, met soms ook Nederlandse termen, sommige woorden in de algemene taal zijn ook hetzelfde. Oude mensen spreken soms Nederlands en de oudere gebouwen zijn gebouwd in de Nederlandse stijl. In het verdere dagelijks leven zijn er echter geen bijzonderheden te noemen. Ook als ik mij voorstel aan nieuwe personen (dus als Nederlander), wordt dat niet als bijzonder beschouwd.

In NL was je erg actief voor VIA en verschillende andere organisaties en actiegroepen. Wat deed je zoal?

Bij de VIA was ik lange tijd actief op het kantoor en organiseerde en begeleidde ik diverse werkkampen in Nederland. Later werd ik ook op internationaal gebied actief, binnen SCI bijvoorbeeld als organisator (zgn preteam-member) van SCI-seminars. Ik begon echter met een werkkamp in Kroatië in 1993, tijdens de oorlog daar tussen Servië, Kroatië en Bosnië. Ik organiseerde samen met andere internationale vrijwilligers activiteiten voor vluchtelingkinderen. Dat veranderde mijn kijk op de wereld: wat oorlog al niet kapot kan maken! Terug in Nederland wilde ik vervolg geven aan deze ervaring en werd ik actief bij de VIA met het werven, selecteren en zenden van nieuwe mensen naar de Balkan. Ook werd ik actief in vluchtelingenorganisaties in Nederland. De laatste jaren in Nederland heb ik doorgebracht in Wageningen, waar ik mij aansloot bij het Politiek Infocentrum, een anarchistische groepering. In feite werden mijn acties steeds radicaler. Zo voerde ik met andere activisten blokkade-acties uit bij G8-bijeenkomsten in Schotland en Frankrijk en detentie-centra voor mensen zonder papieren (sans-papiers) in

Nederland. Daarvoor voerde ik ook vredesacties uit, bv. burgerinspectie bij de militaire basis in Volkel (Nederland), waar nog steeds Amerikaanse kernkoppen liggen.

De laatste twee jaren in Amsterdam en in Wageningen heb ik mij ook ingezet voor Food not Bombs, een beweging wereldwijd die zich echter lokaal inzet. FnB zamelt voedsel in, dat anders weggegooid zou worden door winkels en markten. Het voedsel wordt verder bereid en gratis uitgedeeld op een strategische plaats in de stad. Een leuke manier om overproductie van voedsel en vrede voor het voetlicht te brengen!

Die tijd moet ongetwijfeld je denken over de maatschappij hebben beïnvloed. Hoe kijk je daar nu tegenaan en wat daarvan is bruikbaar/herkenbaar in je leven nu?

Ik was al politiek actief voordat ik bij de VIA kwam, vooral in de Amsterdamse studentenvakbond. Daar heb ik flink gedemonstreerd en bezet, niet alleen uit belangenbehartiging, maar bijvoorbeeld ook uit solidariteit met de studentenopstand in China (1990). Bij de VIA was het fijn om je positief voor de maatschappij in te zetten.

Ik had en heb eerlijk gezegd een sombere kijk op de wereld om ons heen. Er deugt veel niet. Maar ik bestrijd het met positieve energie en ik heb ook bij de VIA geleerd dat te gebruiken en de mooie momenten te zien van internationale samenwerking tussen mensen. En al de mooie kleine initiatieven om de wereld een beetje te verbeteren. Mijn kijk op de wereld is nog steeds vrij negatief. De wereld is nog immer een rotzooi, door en door ongelijk en we helpen het milieu om zeep. En waar ik in Nederland beroepsmatig met de immigratiedienst te maken had (de dienst die restrictief beslist over het lot van asielzoekers) heb ik er nu in mijn persoonlijke leven

mee te maken. Want hoewel gehuwd, is het flink lastig om ook hier in Indonesië een verblijfsvergunning te krijgen. Dat is dus herkenbaar.

In zijn hier ook misstanden.

Bijvoorbeeld de macht die grote bedrijven hebben. Ik schrik er niet meer van, net niet zoals van de heftige protesten die ertegen plaatsvinden. Daar heb ik in Nederland immers ook ervaring mee. Over protesten gesproken: ook in Indonesië heb ik samen met andere activisten Food not Bombs georganiseerd!

Wilbert v
een Jav
dans uit

“Het komt erop neer dat ik wel geloof dat er een god bestaat (Allah), maar dat hij niet almachtig is.”

Ooit schreef je in één van je mails die aan mensen in Nederland stuurt dat je moslim bent geworden, maar nog steeds je humanistische principes trouw blijft. Hoemoetik dat zien? En, voor velen niet onbelangrijk, kun je heel kort vertellen wat humanisme inhoudt?

Wellicht klinkt dit tegenstrijdig, maar je hebt diverse stromingen binnen de islam. Kort gezegd komt het er op neer dat ik wel geloof dat er een god bestaat (Allah), maar dat hij niet almachtig is. Met andere woorden; de mens is net als in het humanisme verantwoordelijk voor zijn/haar eigen daden en kan niet alleen beroep doen op Allah. Voor mij betekent Allah nu echter steun

in mijn leven, ik bid 5 keer per dag en zie dat als een vorm van bezinning.

Voor mij was het trouwens een terugkeer naar het geloof. Ik ben immers katholiek opgevoed. Nadat ik de kerk verlaten had, voelde ik de behoefte aan zingeving. Ik ging naar een themadag van de Jonge Humanisten over vriendschap en intimiteit en sloot mij na de themadag bij de groep aan, werd er ook actief. De JH bestaat volgens mij niet meer, maar je hebt nog wel het Humanistisch Verbond in Nederland.

Humanisme is een vorm van zingeving waarin de mens centraal bestaat. Het wordt vaak gezien als atheïsme, maar het is meer dan dat. Humanisten denken vaak na over het leven en haar facetten. Ze stellen bijvoorbeeld de vraag: wat betekent werk, vriendschap of de dood voor mij? Je hebt ook humanistische relativering en stervensbegeleiding. Ze doen

geen beroep op God, maar vertrouwen op de kracht van de mens. Verder heb je 5 uitgangspunten bij het humanisme: (de menselijke) vrijheid, verantwoordelijkheid, verbondenheid, redelijkheid en gelijkwaardigheid.

Moslim zijn/worden is in Nederland momenteel een beladen onderwerp. Hoe reageerde je omgeving hierop?

Tja, ik snap ook niet waarom het zo een beladen onderwerp is. Natuurlijk zijn er de oorzaken voor en zijn er toonaangevende figuren die helaas de angst voor de islam aanwakkeren. Maar het is, net als andere geloven, een vredelievende levensovertuiging. Mijn omgeving in Nederland (familie en vrienden) reageerde verbaasd, maar besteedde er eerlijk

gezegd verder niet veel aandacht aan. Ik heb het zo gelaten en loop er ook niet mee te koop. Misschien zou ik dat wel meer moeten doen om mijn identiteit te benadrukken en de discussie in Nederland wat aan te wakkeren. Maar Nederland is voor mijn gevoel nu

ver weg. Door niemand is overigens afwijzend gereageerd op het feit dat ik moslim ben geworden.

Ook nu ben je in Indonesië actief met SCI. Waar ben je mee bezig en heb je hulp van mensen daar of hier?

Ik ben bezig een nieuwe organisatie op te richten, die zich op langere duur officieel bij SCI wil aansluiten. Tegelijkertijd ben ik bezig een vredesproject op te zetten in Ambon, een post-conflictgebied in Oost-Indonesië, waar nog steeds segregatie is tussen christenen en moslims. Dit wordt een lange termijn project, waar de LTV (lange termijn vrijwilliger) een proces begeleidt van het maken van een interreligieuze jongerenkrant. Ik heb hulp van lokale organisaties en activisten in Ambon, als wel van de bestaande partnerorganisatie van SCI aldaar, IIWC. Ook de VIA ondersteunt mij.

Het project kan dienen als een pilot-project voor het thema 'werken in conflictgebieden', waar ik op internationaal gebied bij SCI nog steeds mee bezig houd.

Als klein meisje had ik een vriendin met een Indonesische vader. Als haar vader op zondag indonesische rijsttafel ging maken (hij was kok van beroep) dan ging ik altijd bij haar spelen. Zij kwam bij mij voor de patat, kip en appelmoes. De volgende vraag heeft dan ook ook alles te maken met mijn hierinnering hieraan: smaakt de nasi goreng in Indonesië net zo lekker als hier?

Hmm, een kwestie van smaak! De nasi goreng in Indonesië is gevarieerder en authentieker dan in Nederland. Ik vind nasi goreng in Indonesië over het algemeen lekkerder (al vond ik nasi goreng in Nederland ook niet te versmaden). In Indonesië wordt de nasi goreng wel vaak bereid met ketjap en peper, het is ook heter, daar ben ik nog niet zo aan gewend.

Wilbert, ontzettend bedankt voor je bijdrage. Leuk ook dat je nog een aantal website adressen hebt gegeven waarop geïnteresseerden meer kunnen lezen over de onderwerpen die aan de orde zijn gekomen.

www.humanistischverbond.nl

www.foodnotbombs.net

www.dc-16.nl

www.infocentrumwageningen.nl

voert
aanse

Vrijwilligen in Thailand

Afgelopen november heeft Annemarije via VIA twee weken Engels les gegeven op een Boeddhistische basisschool in het zuiden van Thailand, via de email hield ze haar kennissen in Nederland op de hoogte:

Lieve vrienden!

De komende twee weken ben ik Engels les aan het geven op een basisschool in het Noorden van Thailand ter hoogte van de stad Hat yai. De kinderen zijn tussen de 3 en de 12 jaar en we geven les aan alle leeftijden. Het dorp waar ik Engels geef heet Thung Tam Sao en is vrij klein. Onze school heeft 8 klassen en 150 kinderen. We zijn met negen vrijwilligers en twee begeleiders, die allemaal in de twintig zijn. We zijn met vrijwilligers van Amerikaanse, Duitse, Koreaanse, Thaise en Zweedse afkomst. Erg leuk! Ook om zo bijvoorbeeld

“THANK-YOU-THEACH-ER! Maar verder is de interactie spontaan.”

meer te leren van de Koreaanse cultuur. We slapen in een klaslokaal, maar dat is prima. Gisteravond zat er heel gezellig een kikker naast mijn hoofdkussen! hahaha, hij was wel wat bang. Toen ik hem naar buiten bracht, blies zijn wangen naar me op. Vandaag gaf ik les in de hoogste klas, zeg maar groep acht, en dat was echt een fantastische ervaring. Aan het einde staan alle kinderen op en roepen ze: “THANK_YOU_THEACH_ER!” Heel formeel. Maar verder is de interactie spontaan. We proberen op een zo speels mogelijke manier les te geven, zodat ze leren dat Engels vooral leuk is! Ik heb ze vandaag drop laten proeven binnen het thema I like / I don't like, was erg leuk! Jullie kunnen vast raden wat het unanieme antwoord van de kinderen was.

Elke ochtend om acht uur stellen de kinderen zich op op het plein, de vlag wordt gehesen en ze zingen het volkslied samen. Heel formeel allemaal. Dan doen we samen twee nummers lang armzwaaien. Een soort ochtendgymnastiek

op een zeer nationalistisch Thais lied. Verder is het vrij los allemaal, de lessen beginnen soms later dan gepland. Op woensdag hebben we eindelijk ons lesrooster gekregen. We geven elk ongeveer twee lessen per dag in groepjes van drie vrijwilligers. Het is fijn meer over de Thaise cultuur te leren. Ik heb al zo veel “fouten” gemaakt! Zo mag je nooit over boeken, mensen of eten heen stappen. Wat echt even wennen is, want we zitten veel op de grond. Maar je moet dus altijd overal OM heen en niet DOOR de cirkel lopen. Het liefst moet je nog gebogen lopen ook om de rest van de mensen niet te storen. Ook zijn er verschillende manieren van begroeten. De hoogte van de handen verschilt of je een kind, vriend, ouder persoon of monnik begroet. Fantastisch om te leren. En nooit zomaar iemands hoofd aanraken, want het hoofd heilig. Ook leer ik al iets meer Thais, dat is ook fijn en erg essentieel bij het les geven. JOET! STOP! Haha, NJEPNJEP! STIL! Ze zijn hier eigenlijk van alle gemakken voorzien, het eten op de school is fantastisch. Veel vis en voldoende groeten, en het fruit!! Oooohhh.

“Ik zag kinderen zwemmen op straat”

De weergoden kunnen er hier trouwens ook wat van! Afgelopen weekend, tussen de twee lesweken in, waren we met het vrijwilligersteam een weekendje weg naar Songklah. We wilden op zondagavond weer terug via Hat Yai naar

onze school in Thung Tam Sao. Op het nieuws had ik al iets gezien van de overstromingen in Hat Yai, maar nooit *nooit* had ik dit verwacht! We reden met de bus Hat Yai binnen en *overall* was water, ik zag kinderen *zwemmen* op straat! Deuren van huizen waren gebarikadeerd met rijstzakken, om maar niet te spreken van de huizen zonder deuren. Het werd er niet beter op naarmate we richting Thung Tam Sao gingen. Er ging geen openbaar vervoer meer en inmiddels was het al donker geworden. We kregen nog een lift met zijn 11en op een pick-up, tot we op een punt kwamen waar we echt niet meer verder konden. Stonden we dan, met onze backpacks tot onze kniën in het water. En toen!?

Gelukkig had onze Thaise groepsleider kennissen in de straat waar we gestrand waren en konden we die nacht in een leegstaand huis bij een bezinestation slapen. Op de grond, dat wel. Maar zo fijn om plotseling een fijn droog plekje te hebben. Ik ben heel blij dat ik niet alleen was. De volgende dag was als een wonder het water verdwenen en de weg vrij. We konden naar school. Daar aangekomen vonden we onze school droog en wel terug. Zonder kinderen welliswaar. Veel leraren komen uit Hat Yai en konden de school niet

bereiken, dus geen les! Een Thaise vrijwilliger gaf ons een lezing over Boeddhisme en ik gaf yogales. Zo vulden we onze dag relaxed wat eigenlijk wel even heel fijn was na ons wateravontuur. Vanaf dinsdag waren er weer kinderen en was de school gelukkig weer in the running. We konden weer Engels geven.

Op de laatste vrijdag hebben we een fantastisch afscheidsfeest gehad. Ik had nooit verwacht dat ze dit allemaal voor ons zouden doen. Er werd op wel tien verschillende plaatsen in de school gekookt! In de tuin, in de keuken, op de gang! *Fried bananas*, poffertjes van rijstmeel en cocosmelk, pompoendonuts. We leerden zelf ook twee traditionele Thaise gerechten klaar te maken! Fantastisch! De afsluiter was een prachtige traditionele Nora dansvoorstelling door de kinderen van de oudste klas, in vol ornaat, met make-up en prachtige kleding! Iedereen had een fantastische dag! Ouders, kinderen, leraren en niet te vergeten wij!!! Na het feest zijn we naar Hat Yai betrokken waar ik vanmorgen afscheid genomen heb van de andere vrijwilligers. Ik zal deze ervaring nooit vergeten.

Liefs Annemarije.

Bas van der Schot

VIA BENEFIETFESTIVAL

7 november 14:00 Utrecht

Muziek, discussies en lezingen. Maar ook werk, idealen en doelen voor een breed publiek. Genieten met eten, drinken en haardvuur.

Afgelopen 7 november 2009 vond het eerste FE(sti.VIA)L dan daadwerkelijk plaats. Het was een gezellige boel. Hieronder een (foto)verslag. Verkneukel jezelf als je er niet was. Maar niet getreurd. Er komt een seizoen aan vol aktiviteit en volgend jaar weer een festival.

Aan het begin was er plaats voor reflectie en het ambachtelijke handwerk, zoals vredevlagen klussen. Moes zit te overdenken en schrijft ter plekke een gedicht. Jelmer en Florian kanaliseren de poëtische creatiedrang in een heuse workshop. Het levert enkele spreuken op die op spandoeken worden gezet, terwijl ondertussen het vuur wordt aangestoken. Woorden en daden luidt het credo van SCI, waarvan VIA de Nederlandse tak dus is. Na al die woorden worden er ook handen uit mouwen gestoken. Het

gaat erom de juiste balans te vinden. Heel letterlijk bij de presentatie van de poëzie en jongleerworkshop gegeven door hofmuze. Caspar stelt alvast het geluid fijntjes af. Floor houdt alles als een spin het web nauwlettend in de gaten. Ze zal die avond geen steekje laten vallen.

Dan barst het los. De dichters en liedjesschrijvers betreden het podium. Maaïke, Laura, Bertine, Sieger, Michiel, Eva en Oscar. Woorden die onderhouden, verwarren, doen fronsen denken lachen. De miniatuurtjes van Maaïke, de associaties van Laura. Bertine met haar ontregelende liedjes. Michiel legt iedereen vlak, terwijl Sieger zijn elektronische concurrentie de pas wil afsnijden en een speaker omsmijdt. Eva windt zich (terecht) op over bladerblazers. Oscar gaat er maar bij zitten.

Vervolgens inpluggen voor de muzikanten. Joris Sikken speelde voor het eerst met band in nieuwe samenstelling. Wie het hoorde kon dat zich niet voorstellen. De Halve Perziken op Zwarte Siroop hadden bijkans te weinig ruimte. Niet slechts getalsmatig vulden ze het knusse Emma-pand. Er

kwam een bak Rots-muziek uit die versterkers waar wij als hollanders zelfs u tegen zeiden. Uiteraard gingen daardoor de voeten van de vloer. Het geheel werd kundig afgesloten door de afgemeten en sfeervolle jazz van Rigas' Mysterious friends...en nu weten we nog steeds niet hoe ze heten...:(
Nou okee, jawel hoor> Minka Bodemann Quartet. ;)

Mensenrechtenbar

Koop bij de bar een drankje en krijg er gratis een mensenrecht bij, was het devies. Een goed moment om weer eens kennis te nemen van hoe ze nu

eigenlijk precies geformuleerd waren. In sommige landen worden ze bij lange na niet nageleefd. Bernadette en Linda wezen daar nog fijntjes op met hun presentatie over de badjassenbrigade.

Restaurant In Peace

Hoe vredig voel je je niet na een goede maaltijd? Rigas heeft zelfs voor een overheerlijke maaltijd gezorgd. Hulde! Aan iedereen trouwens, die heeft opgetreden en meegewerkt. En veel dank. Volgend jaar weer.

Lokatie

Het vond allemaal plaats in vredescentrum EMMA, (www.emma-utrecht.nl)
Veel dank aan hen voor de gastvrijheid!

Door Florian. Alle foto's door Liza van Kuijk.

Ik koop wel een t-shirt

De vrede zit hier in gitaren
in een bosje ballonnen, twee theaterspots
met een zacht filter, in de lucht waar
ik aan wennen moet, maar die went

Via mensenrechten op biertjes
via liedjes van drie akkoorden
via via
en het liefst ook via mij
verspreiden ze hier vrede

Ik glimlach
adem onkunde

geschreven door Hofmuze op de het FE(sti.VIA)L

*Wat doe jij deze zomer?
Verbreed je horizon en doe nuttige ervaring op.
Dicht bij huis en toch zo ver weg.*

Stichting Vrijwillige Internationale Aktie zoekt

kampbegeleiders

Oftewel:

**enthousiaste mensen die voor 2 á 3 weken
een internationale vrijwilligersgroep willen
begeleiden.**

Ieder jaar ontvangt de VIA vrijwilligers uit de hele wereld om tijdens een werkproject in Nederland te werken aan een eerlijkere, socialere en/ of schonere wereld. Een groep van 10 á 15 internationale vrijwilligers verricht praktisch werk, verdiept zich in een studiethema en wisselt ervaringen uit. Door samen te leven en te werken in een maatschappelijk nuttig project hoopt VIA een steentje bij te dragen aan die betere wereld.

VIA zoekt begeleiders voor de volgende projecten:

...AZC Markelo / AZC Zweeloo

activiteiten organiseren voor kinderen en jongeren in een asielzoekerscentrum in Markelo (GLD)

...Zomerwerken Zon in Huis

de zomervakantie tot een feest maken voor de bewoners van een verpleegtehuis in Utrecht

...Emmaus

helpen bij het organiseren van een zomermarkt in een woonwerkgemeenschap in Langeweg

...ADM leeft!

Leven en werken in een culturele vrijplaats nabij Amsterdam

Wil jij zo'n kamp begeleiden?

**Voor aanmelden of meer informatie, neem
contact op met Floor Bakker**

floor@stichtingvia.nl / 06-10037143

We wachten in af in passende spanning.....

